

[Taanquist]

en mulighed for at gribe ind i ankesagernes afgørelse.

I det svar, jeg har fået, siger socialministeren, at hun agter at ændre lovgivningen. Jeg er meget stærkt i tvivl om, hvorvidt socialministeren kan ændre lovgivningen også på det punkt, og jeg vil derfor gerne spørge socialministeren, om hun ikke er enig i, at det i sin tid var en betingelse for gennemførelse af socialreformen, som indeholdt en meget høj grad af decentralisering, at vi fik et helt uafhængigt ankesystem.

Ole Espersen (S):

Jeg synes, det er helt flot, at ministeren umiddelbart erkender, at den bekendtgørelse og den ændring i forretningsordenen må trækkes tilbage. Det er sjældent, vi oplever det.

Det er også sjældent, når der er tale om åbenbare lovbrud, som der er tale om her, at en minister erkender, at det er nødvendigt at trække det tilbage, som ministeren har lavet. Det er selvfølgelig tilfredsstillende.

Hvad der ikke er tilfredsstillende, er på den anden side, at man jo åbenbart arbejder ud fra princippet, at går den, så går den. Hvis ikke dygtige folk inden for socialsektoren havde protesteret og spørgsmålet var taget op her, havde man frataget borgerne disse rettigheder uden nogen som helst hjemmel.

Jeg vil derfor gerne stille to tillægsspørgsmål.

For det første: Fastholder socialministeren virkelig, at der er en hjemmel til det, der er sket?

For det andet: Er det virkelig sådan, at borgerne i fremtiden ikke skal sikres mod »urimelige afgørelser«, men kun mod »åbenbart urimelige afgørelser«?

Socialministeren (Aase Olesen):

Først til hr. Taanquist, der spurgte, om socialministeren kan ændre lovgivningen. Ja, socialministeren kan selvfølgelig fremsætte et lovforslag, og så er det Folketinget, der afgør, om man vil stemme for det lovforslag. Hvorvidt det skulle stride imod overordnede bestemmelser – jeg går ud fra, at hr. Taanquist henviser til grundloven – må fremgå af udvalgsarbejdet. Det kan man så få lejlighed til.

Jeg vil gerne sige til hr. Ole Espersen, at jeg ikke erkender, at der var tale om et åbenbart lovbrud, for hvis jeg gjorde det eller mente, at vi ikke havde hjemmel, havde vi naturligvis ikke

gjort dette her. Det, jeg siger, er, at når vi nu i løbet af 1-2 uger fremsætter et lovforslag, der indeholder disse bestemmelser, er der ingen grund til at forkludre diskussionen, og derfor vil vi gerne trække den ændring af bekendtgørelsen tilbage.

Vi har naturligvis ikke ændret bekendtgørelsen ud fra tankegangen, at går den, så går den. Naturligvis ikke. Vi har haft regler, der begrænsede klageadgangen, lige fra 1985, og der har ikke været rejst nogen indvendinger mod det. Den stramning, der er sket, er som bekendt sket efter en aftale med Kommunernes Landsforening her i sommer. Og vi har ikke haft forestillinger om, at nogen kunne rejse tvivl om, hvorvidt vi kunne gøre det.

Men det er der altså gjort nu, og for ikke at forkludre debatten om den fremtidige lov mener vi altså, at vi gør bedst i simpelt hen at annullere den ændring, vi lavede her den 28. september. Og så synes jeg, vi skal overlade diskussionen om, hvorvidt borgerne skal have begrænset klageadgang eller ej, til behandlingen af det lovforslag, der bliver fremsat.

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at hvor det drejer sig om den ændrede kompetence til at tilkende førtidspensioner, udvider vi rent faktisk klageadgangen med en adgang til at anke principielle sager til en anden instans.

Taanquist (S):

Det er rigtigt nok, at vi har ændret bestemmelserne om ankemyndighederne flere gange, men vi har aldrig før ændret på en sådan måde, at det greb ind i de enkelte afgørelser, så det pålagde ankemyndighederne at træffe bestemte afgørelser eller begrænsede deres ret til at vurdere, hvilke afgørelser der skulle træffes.

Jeg vil gerne spørge ministeren, om ministeren kan nævne eksempler på, at vi før har begrænset ankemyndighedernes mulighed for en selvstændig stillingtagen til de enkelte sager.

Ole Espersen (S):

Det er ikke rigtigt, som ministeren siger, at der har været en begrænsning helt fra 1985. I 1985-forretningsordenen står der, at »nævnet bør tage udgangspunkt i, at det udøvede skøn kun tilsidesættes, hvis det ikke er lovligt eller rimeligt.«

Ja, det er da klart. Hvornår skulle man ellers tilsidesætte? Hvis skønnet er både rimeligt og lovligt, vil man da ikke tilsidesætte noget.